

Miksi ympäristöpoliittinen valtakeskittymä EI KYKENE KORJAAMAAN EREHDYKSIÄÄN

Kognitiivinen dissonanssi tarkoittaa tilaa, jossa ihmisen asenteet ja tiedot joutuvat ristiriitaan. Tästä seuraa usein ankara ahdistus, jonka lievittämiseksi ihmisillä on taipumus sortua itsepetokseen. Toisin sanoen meidän ihmisten on vaikea käsitellä erehdyksiämme.

Erityisen vaikeaa erehdyksen käsittely on oman erinomaisuutensa illuusiassa toimiville eliiteille. Kun Galileo Galilei esitti, ettei maa olekaan maailman napa, katolinen kirkko pani hänet syytteeseen jumalanpilkasta ja tuomitsi kotiarestiin. Kesti vuosisatoja ennen kuin kirkko asteittain myönsi, että Galileon ajattelussa saattoi olla järkeä.

Ympäristöministeriöön ja Helsingin mediaeliittiin ydintyvä ympäristöpoliittinen valtakeskittymä on ryhtynyt syyllistämään ja alistamaan ihmisiä ekomanipulaation avulla. Raskaita hallinnollisia toimia vaativia ”ongelmia” ja tuntemattomia uhkia on löydetty lähes kaikkialta inhimillisen toiminnan piiristä.

Meillä on monta hyvää syytä muuttaa energian tuotantomme rakennetta. Mutta jos jatkamme elämäämme Suomessa muutoin suurin piirtein nykyisellä tavalla, niin koska ja missä asiassa rajat tulevat vastaan?

Poliittisesti korrektin hurskastelun vyöryssä vähälle huomiolle on jäänyt muutamia perustavaa laatua olevia tosiasioita, kuten:

- Energiaa riittää, eivätkä alkuaineet ole katoamassa mihinkään.
- Suomi ei ole hukkumassa jätteisiin eikä sen luonto kuihtumassa saasteisiin.
- Maamme ekotase on hyvä ja kasvussa.
- Me emme ole vastuussa väestöräjähdyksestä tai muiden maiden ongelmista.

Toisin sanoen tärkeät ja vähemmän tärkeät asiat on sotkettu. On myös sotkettu omat asiat ja muiden asiat. Kierrättäessään ympäristöpoliittista propagandaa Helsingin

mediaeliitti on unohtanut roolinsa vallan vahtikoirona. Se on ryhtynyt poliittiseksi toimijaksi.

Me naureskelemme Surinamille, jossa yrityksen perustaminen kestää Maailmanpankin mukaan 694 päivää. Suomen poliittinen johto on ottanut asiakseen neuvoa Venäjää investoijan suojasta.

Emme kuitenkaan ole panneet merkille, että Suomessa upotetaan investointihankkeita loputtomiin lupaprosesseihin ja puututaan elinkeinotoimintaan vähäisin, tai jopa mielivaltaisain, perustein. Kun ihmisten työn ja toimeentulon sabotoinnista on tehty kansanhuvia, meitä uhkaakin nyt taloudellinen ja sosiaalinen luhistuminen.

Helsingin ympäristöpoliittisten eliittien pitäisi ensi tilassa käsitellä kognitiivinen dissonanssinsa ja myötää erehdyksensä. Sen jälkeen pitäisi vielä luopua perusteettomasta vallankäytöstä ja perata se säädös- ja tulkintaryteikkö, joka on ajanut yhteiskunnan kestävämmän kehityksen uralle.

Oman erinomaisuutensa illuusiassa toiminut urbaani valtakeskittymä ei kuitenkaan tähän pysty. Se keskittyy selitelyyn, marginalisoi kriitikonsa, etsii syyllisiä muualta ja vaatii lisää byrokratiaa. Se tekee erehdyksistään vielä raskaampia virheitä, joista kansa saa maksaa kovan hinnan.

Onko siis ylipäättään olemassa keinoja Suomen taloudellisen ja sosiaalisen alamäen pysäyttämiseksi?

OTA SELVÄÄ:

Eranti, Esa: Suomen ympäristöpolitiikka – kestävä kehitys vai vastuutonta vallankäyttöä? TKK-VTR-14.

Ladattavissa vapaasti internetissä:

www.ymparistovalta.net

Uudistettu englanninkielinen painos:

www.ecobureaucracy.eu

MEDIAN SUUSTA KUULTUA

Ari Valjakka, Port 04: ”Aina täytyy puhua totta, mutta ei koko totuutta tarvitse kertoa.”

Harry Evans, Listener: ”Faktat ovat pyhiä – mutta mitkä faktat. Media ei ole neutraali peili: me valitsemme mitä me heijastamme.”

Nick Davies, Flat Earth News: ”Modernin journalismin ydin on toisen käden tiedon nopea, pääosin tarkistamaton uudelleen pakkaus, josta suuri osa on tarkoitettu palvelemaan niiden poliittisia tai kaupallisia intressejä, jotka sen toimittavat.”

